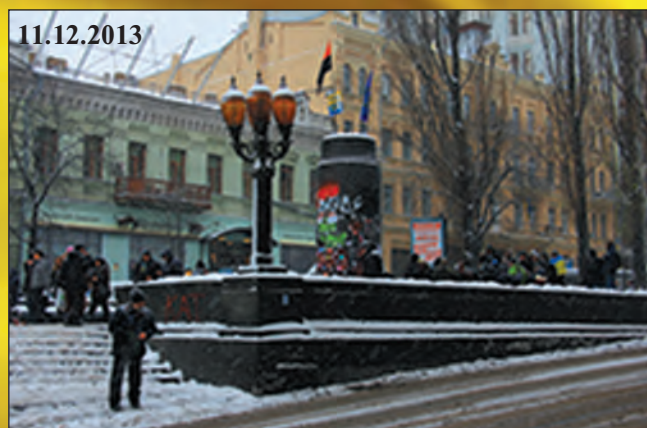

ЄВРОМАЙДАН.

Фоторепортаж Ігоря Алексєєнка

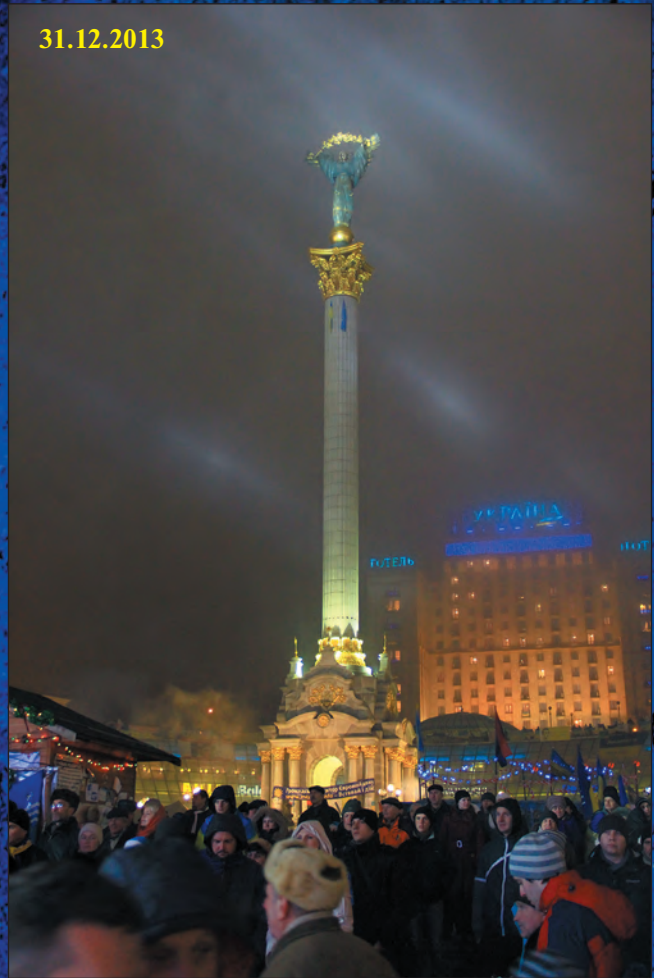

29.12.2013

31.12.2013

22.12.2013

06.01.2014

16.01.2014

20.01.2014

20.02.2014

21.02.2014

21.02.2014

21.02.2014

23.02.2014

24.02.2014

24.02.2014

МАМО, НЕ ПЛАЧ. Я ПОВЕРНУСЬ ВЕСНОЮ ...

Мамо, не плач. Я повернусь весною.
 У шибку пташинкою вдарюсь твоєю.
 Прийду на світанні в садок із росою,
 А, може, дощем на поріг упаду.
 Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
 Що слово "бабуню" вже не буде твоїм.
 Прийду і попрошуся в сон твій тихенько
 Розкажу, як мається в домі новім.

Мені колискову ангел співає
 І рана смертельна уже не болять.
 Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває —
 Душа за тобою, рідненька, щемить.

Мамочко, вибач за чорну хустину,
 За те, що віднині будеш сама.
 Тебе я любив. І любив Україну.
 Вона, як і ти, була в мене одна.

Оксана Максимішин-Корабель
"La Parole Ukrainienne", №3045, Paris, 03.03.2014

ПОДІЇ 22 СІЧНЯ 2014 РОКУ

Прошло років "лише" сто п'ятдесят,
 Все ж час настав омріяної волі.
 Душа Шевченка бродить поміж нас,
 Єднання кличе, разом ми — поборем.
 Не Схід, не Захід, а козацький центр —
 Самісіньке серце України,
 Та батьківщина, де родивсь Тарас
 І кликав нас: згуртуйтеся, побратими!

Ізнімемо із себе хрест тяжкий
 Одвічних мук — і кинемо в могилу.
 Хай Сонце зійде вранці осяйне,
 І навесні зведеться куш калини
 На крові тих людей, що падали отут;
 Він їхніх матерів слізьми полить.
 Упало тіло, та незламний дух
 Піднявся до небес і кличе, кличе...

Стоїть добро і зло — немає перепон,
 Немає золотої середини.
 Лиш ти і Ноосфера, чи пак — Бог.
 Настав час визначатися людині.
 На лезі стоїмо, а Сонце — угорі...
 Безодня пекла пащу вже відкрила.
 Та нероженні у світі ведуть.
 Хоч і відомо: ми для них — могила.

Добро і зло. До кого підеш ти?
 За Правду молодь груди оголила...
 Де Бог — там пісня, спокій і тепло.
 За що ж ця кров тепер пролита?
 Кров тих дітей, які не дожили —
 За ваші душі, все іще спасенні...
 За Правду станьте — хто б Ви не були.
 Обіймете руками цілу Землю!

Валентина Головна
 Головна астрономічна обсерваторія НАН України,
 22.01.2014

НА ЗГАРИЩІ

На цвинтарі розстріляних ілюзій
 Уже немає місця для могили.
 (Василь Симоненко)

На згарищі витає дух жалю,
 Тут дим лежить, той, що тоді висів.
 Я наяву стою чи вічно сплю
 В оточенні скажених диких псів?
 Напалм спалив Будинок профспілок,
 Де з вежі миготіли наші дні.
 А поруч барикади чорний блок.
 А може, це ввижається мені?
 Тут досі не закриті небеса,
 Тут досі плачуть цегла і асфальт.
 Хто породив того страшного пса,
 Що хизувався з інтернетних шпальт?
 Що бив кийком, що гумою стріляв,
 А потім перейшов на бойові,
 Що виривав героїв з наших лав
 За харч і преміальні добові?

Як Україна схилила, коли
 Озброїла найгірших діточок;
 Надівши на найгірші копилки,
 Закон перетворила на дрючок?
 Як мати відпустила на розбій,
 Щоб син свого ровесника вбивав?
 Щоб цілий день тривав нерівний бій,
 Щоб цілу ніч нерівний бій тривав?

Герої в небі чують райський спів,
 А з нами залишається орда,
 Хто виховав скажених диких псів,
 І звідки знов до нас прийде біда?

Олександр Габович
 Інститут фізики НАН України, 04.02.2014

ПАМ'ЯТІ "НЕБЕСНОЇ СОТНІ"

Рекавієм
 за мотивами вірша Павла Тичини
 "Пам'яті тридцяти" (Героям Крут)

На Великому Майдані
 Відспівали їх —
 Сотню мужніх українців,
 Славних, молодих.

На Великому Майдані
 Український півт.
 По кривавій цій дорозі.
 Нам іти у світ.

На кого посміла знятися
 Зрадника рука? —
 Віє смерть із гір Печерських
 Плаче Дніпр-ріка.

На кого завзявся Каїн?
 Боже, покарай!
 Понад все вони любили
 Свій коханий край.

Впали в Новім Заповіті,
 З славою св'ятих ...
 На Великому Майдані
 Відспівали їх.

Володимир Литовченко
 Інститут напівпровідників НАН України, 23.02.2014

19.01.2013

Фоторепортаж Ігоря Жука

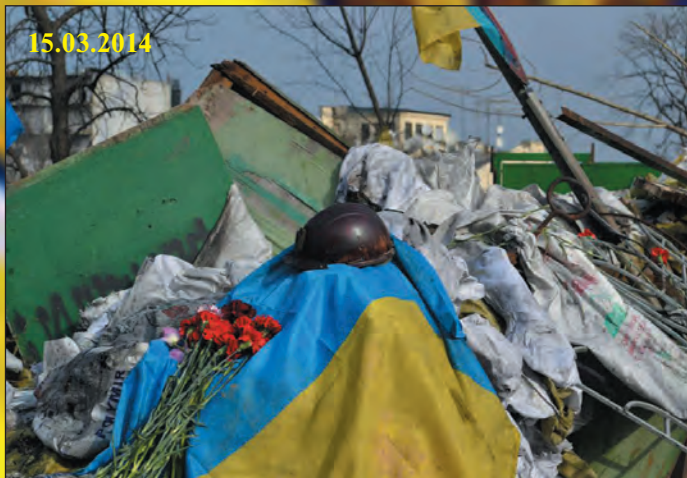

15.03.2014

Фоторепортаж Оксани Галелюки (березень 2014 р.)

23.02.2014

15.03.2014

12.12.2013

16.03.2014

16.03.2014

